

Crăciun

Când Moș-Crăciun era tinăr...

Și el a fost odată tinăr, — bunul și drăguțul de Moș-Crăciun, și despre această vreme, vreau eu să vă spun povestea lui.

Era un om sêrac, bun, blând, și mai presus de toate, cu credință față de D-zeu, și cu dreptate față de de-aproapele seu. Avea un plugușor, cu care lucra mereu puținul pământ ce i-a rămas moștenire din bătrâni.

Soția lui cea bună, se numea „Ana“, cu care trăiau ca doi porumbei. Și deși nu aveau averi mari și bunuri pămîntești, ei erau îndestuliți cu puținul ce le-a dat D-zeu, și nu se certau nici-când.

Cu toată liniștea și pacea, și cu toată îndestulirea ce domnea între dânșii, aveau și ei o durere, o mâhnire mare, pentru-că vezi Doamne, nu este om pe rotogolul pământului ca să nu aibă ceva necaz.

Ei aveau un băiat, numai unul singurel, și și acela era neputincios, era schiop de amândouă picioarele și așa sêrmanul copil era legat de pat, ziua ncaptea tot în pat, fiindcă nu putea umbla ca noi.

Vezi cum suntem noi cei cu picioare bune, mergem în toate părțile, umblăm, sărim, jucăm, până ce unii copii cari nu ascultă de părinți, vin și ei acasă cu picioare scintite, sau și rupte.

Sêrmanul copilaș din poveste rămas din leagăn așa, nu era rău, nici nu plângea nici-când, ca să nu supere pe bunii lui părinți, purta cu răbdare rară soarta lui amară.

Buzele lui fine cu fața palidă, neatinsă nici-când de razele soarelui, aveau numai atunci un suris dulce, când el începea a spune tatălui seu ce vis frumos a avut în somn!...

„Și astă-noapte am visat ceva, vino tătucule dragă, să-ți spun, și el începu :

„Eram dus de aici departe, departe, prin plaiuri verzi și frumoase. Am văzut multe, multe lucruri, de cari nu am mai văzut.

„Era un câmp plin de flori de cele mai alese, pe unde sburau

mii de paseri tot cu pene de aur și în mijlocul câmpului celui întins, curgea un riuleț cu apă lină, în care te vedeai ca într'o oglindă; acolo erau sute și mii de copii cari se scaldau, și cari știau vorbi și cu paserile mândre și cu florile frumoase...

Și când am voit să mă arunc și eu între ei, să mă scald, toți eșiră afară din apă și se făcură ângeri frumoși, cari începură a sbura sus spre cer, sus la bunul D-zeu“.

Și mai avea sêrmanul copilaș câte un zîmbet pe fața lui slabă când primea dela tătucul lui ceva dar. Și pentru a vedea din când în când, acel zîmbet ca și o slabă rază de nădejde, nefericitul tată îi aducea totdeauna ceva cu sine, ori de unde venea. Mai mult se bucura copilul de flori.

„Adă-mi mie numai tot flori, tătucule dragă“, se ruga el frumos, „adă-mi roze, viorele, nume-uita, și lăcrămioare, căci eu florile le iubesc mai mult“.

„Flori? flori vrei tu dragul tatii? bine îți voi aduce“ — răspuse tata. Dar' știi tu că florile rupte dela trupina lor se vestejesc și mor!

„Ba nu, bunul meu părinte, ele nu mor“, răspuse cu hotărîre copilul bolnav. „Vezi aici în cutioara aceasta le păstrez eu pe toate, fir de fir, și le grijesc bine.

„Știi, tată dragă, vreau ca pe când vor veni ângerașii cei mulți ca se mă iee și pe mine, să mă ducă în sus spre ceriul cel frumos, la D-zeu, nu peste mult, atunci să am și eu flori, atunci le voi duce cu mine în raiul cel frumos, unde fiecare copilaș are grădinița lui, acolo voi sădi florile mele păstrate de aici, ele se vor prinde și vor înflori mult mai frumoase ca în lumea aceasta.

„De aceea te rog adă-mi mie totdeauna numai flori, căci ele nu vor muri!“

Și tatăl-seu îi aducea în fiecare zi flori de cele mai frumoase bietului bolnav.

În sfîrșit se făcu iarnă; — în natură erau toate moarte, nimic nu se mai afla, nimic; pe câmpia întinsă chiar și frumoasa tufă de trandafir stetea cu ramuri goale, numai spinii rămaseră de gerul

iernei. Și cu toate acestea copilașul lui trebuia să aibă flori. Deci mergea sêrmanul om până în orașul depărtat, căci ei fiind la sat acolo nu se mai aflau flori, și din puținul ce avea agonisit cu multă trudă, cumpăra și aducea flori, ca să vadă zîmbetul dulce pe fața copilului nefericit. Dar' această față și acel zîmbet și suris se făcu în fiecare zi tot mai slab mai palid, încât privindu-l îi părea că el singur este o floare, ce se vestejește mereu.

*

Într'o zi de iarnă amar de geroasă, se găti tatăl de nou de drum, la oraș după flori. Și se temea sêrmanul părinte, că acestea vor fi cele din urnă flori, pentru-că lumina vieții copilașului bolnav părea a se apropia de sfîrșit. Era întunec pe când ajunse bietul om obosit și friguros, acasă din oraș și începuse a ninge încet. Fulgi mari și frumoși de nea cădeau încet-încet pe pământ, acoperind în scurt întreaga natură cu o manta albă ca giolgiul.

În pădurea satului pe unde avea a trece, domnea o liniște și o tăcere tainică. Numai pașii lui se auzeau, și și acest sunet îi părea nu știu cum curios.

Din când în când se legănav virfurile brazilor mari, mișcați de crivețul ghețios al iernei. Deodată el stătu pe loc, și ascultă. Un sunet duios se auzi prin aerul rece, adus pe aripa vântului plângător, și acest sunet îi trecu tatălui drept prin inimă, căci erau sunetul clopotelor bisericeii din sat. Atunci privi spre cer, și în clipa aceea iată văzu sburând pe de-a-supra brazilor o mulțime de ângerași, toți cu vestminte albe și cu aripi scilpicioase, cari mergeau cântând și fericiți!...

Și iată în mijlocul lor văzu pe băiatul lui, cu fața lui palidă, cu zîmbetul cel duios!...

Un ânger mai mare îl ducea de mână, sus spre cerul cel înalt cu raiul cel frumos, sus la Tatăl tuturor.

Era tocmai la trupina unui brad de care se răzimas plângând cu jale pe sêrmanul copilaș ce murise, scâpînd de vieța lui amară.

În urmă se sculă și merse

spre casă obosit și frânt de durere. Atunci puse florile aduse la capul copilășului ce dormea somnul de veci, și-l îngropară între lacrimi și jale.

Dar' încă o durere, și încă o lovitură a sorții era pentru el scrisă. La puțină vreme după moartea copilășului lui, muri și credincioasa lui soție, și astfel rămase singur în lumea mare. În fiecare zi se ruga bunului D-zeu plângând, să-l scape și pe el de vieața aceea, unde era așa de singur și să-l unească cu iubii lui în cerul cel frumos, dar' se rugă în zadar. El trăi mai departe.

Dar' deși era singur bietul tată acum, avea o nemăsurată dragoste pentru copii. Și tocmai precum se bucura odinioară de zimbetul copilășului bolnav, așa se silea acuma a face plăcere și bucurie tuturor copiilor buni.

Aceasta era totul ce mai avea în lume. „Și astfel folosi toată roada ce îi aducea plugușorul lui, și toată agoniseala cea cu multă trudă, — spre a face copiilor bucurie...

Și veni iarăși iarna; zăpadă groasă acoperea pământul ca un vesmânt alb. Ger și ghiață era întreaga natură. Și era tocmai sfânta seară de Crăciun.

Cu deosebire în această zi se simți sormanul om din marginea satului mai părăsit ca ori-când. Stetea privind cum încetul cu încetul se sting schinteile în vatra veche, și cum se pierd arzând încet flăcări după flăcări, ca tot atâtea dorințe pierdute în negura vecinică a trecerii, a nimicirii!

Ca pierdut, ca luat din fire sta privind, și în inima lui se deșteptă de nou dorul și jalea de copil și soție! Și acest dor era așa de mare, de sormanul om izbucni într'un plâns amar.

Atunci îi păru că aude un sgomot lin, care-l făcu să privească în jur de sine. Și el văzu și nu cuteza a crede ochilor, că ce i-se arătă atât de frumos, era! Ușa casei lui se deschise încet și la razele lunii strălucitoare, văzu pe mult iubitul lui copilăș, întrând cu față și vestminte strălucite. El surise dulce precum numai ângerii știu suride, și în mâna dreaptă avea un brăduleț împodobit tot cu luminări aprinse.

El se apropie de omul bătrân și începu a-i vorbi cu o voce dulce și duioasă:

„Fii binecuvântat iubitul meu tată; Domnul m'a trimis la tine, — și ascultă ce-ți voi spune: Pentru-că Tatăl ceresc, te are drag și vrea ca să ai și tu o bucurie în lume, îți trimite ție toate acestea“.

Atunci goli copilășul dintr'o străicuță făcută ca din stele, surte de lucruri frumoase-frumoase, înaintea bătrânului, care privea mut și înlemnit, și urmă a-i zice: D-zeu a văzut, tată dragă, cum tu ți-ai dat și cel din urmă ban, pentru plăcerea și bucuria copilășilor. Tocmai precum făceai și cu mine. Și fiindcă vremea ta nu a venit încă, ca să treci din lume, așa pe tine te-a ales Tatăl ceresc ca în fiecare an să aduci bucurie copilășilor buni!

Primește dară toate aceste lucruri ce ți-am adus, — și îți voi mai aduce în fiecare an, — mergi cu ele la toți copiii din lume, și le împarte și spune-le, că Isus cel bun le trimite lor ca dar de Crăciun“.

Cu acestea cuvinte puse ângerășul pomișorul pe masă, se închină la tatăl cel fericit și pieri...

Și astfel deveni omul părăsit din lume „Moș Crăciun“.

În fiecare noapte de Crăciun sboară „Moș Crăciun“, în toată lumea la copiii buni, și le duce lucruri frumoase, pe care le primește și el dela copilășul lui ânger, trimise de Isus ce dulce și drag.

Pe copiii cei buni și bravi îi cinstește Moș Crăciun cu daruri frumoase și multe, dar' la cei răi le aduce joarde din pădure, cari pișcă și ustură.

Și când muri Moș Crăciun, se rugă de Dumnezeu, să-l lase lui putința ca și mai departe să ducă această sarcină pentru copii, ceea ce i-se și lăsa și așa acuma vine Moș Crăciun de-a dreptul din cer, de unde sunt ângerii cei frumoși, și raiul cel strălucit, și de acolo aduce și va aduce daruri de Crăciun, până ce va fi lumea și până oamenii vor serba cu inimă curată seară sfântă de Crăciun.

Alba-Iulia 1903.

tradusă de V. E. R.

Daedal și Icaros.

— Lui GEORGE COȘBUC —

O mică păsăruică
De-aici din țara ta,
Venit'am, — vultur falnic,
Pe tine-a te întreba:
Cu aripile-'mi slabe
Ce-acum încep a bate,
Nu e încumetare
Să sbor la voi departe?

Și să mă scald în raza
De sub al vostru cer?
Sau — să rămân în umbră
Necunoscut să per?

Căci mult e bine-n umbră!
Ear' calea-'i departată...
O păsărică slabă
Cum poate s'o străbată?

Ești dascăl și părinte,
Și dela tine-o am:
Nădejdea mea curată
Și dragostea de neam...
Iu schimb, te rog primește
O mică dăruire,
Întreaga mea avere:
A inimii iubire!

Ca Antalus, putere
Ai de p'acest pământ:
Tu n'o să rizi de mine,
De dorul meu prea sfânt...
Dar' eu voi înțelege
Cuvântul tău frumos...
Povestea din vechime:
Daedal și Icaros....

1903.

Alexandru Actiu.

Legenda floarei soarelui.

Ștefan-Vodă avea o fată mută, frumoasă, de nu i-ai fi găsit păreche în cuprinsul pământului. Domnului nu-i mergea mâncarea la inimă și odihna în oase, de amărit ce era. A întrebat el de lume, s'a sfătuit cu vraci și cu toți cărturarii timpului, dar' n'a dat de leacul muțeniei.

La urmă, așa într'un amurgit de vară, iată vine la Domn o babă — da bătrână, de-și gâdila pieptul cu nasul de încovoiată — și-l povățuește să cheme pe Soare la masă și să-l cinstească după toate rinduelile convenite fețelor strălucite. După ospet când toți ar fi în toane bune, să trimită să cerșească o sărutare dela craiul zilei — că numai așa odrasla lui dragă are să prindă la graiu.

Voivodul îmbucurat pune la cale această pregătire.

Pe capul stăpânitorului era însă un blestem. Cum se făcu, că Piaza-rea aude de gândurile Domnului și ca să-i încurce deslegarea, aleargă fuga în rēcorile întunecoase dinspre lună-rēsare și găsește pe stăpâna nopții bocindu-se de necredința Soarelui. Ea se văeta că n'are parte de bărbat, că nu pricepe de ce fuge așa de dinsa și o lasă să alerge ca o desmetică în urmă. Zicea tânguios: — »Mai bine mă făcea malcă-mea muritoare, — că tot așa fi avut parte de soț, dar' nu zină, cu pletele învălătăiate de lumină și cu sufletul întunecat și umed ca o peșteră neumblată«.

Soartea rea prinde la nădejde și cu întorsături meșteșugite de vorbă, îngână cătră lună lăcrămend: »Până acum tot se chiamă c'ai avut bărbat, dar' de aici încolo te lasă de tot, că el se însoară cu fata lui Ștefan, stăpânul pământului. Ear' chiar diseară li-i nunta«.

Doamna nopții, decât să turbe. Iși aprinde argintul din față și fulgerând de răsărit, se jură pe strălucirea ei, c'are să nimicească vlăstarul îndrăznețului voevod.

În noaptea ospetului luna s'a dosit după sprânceana codrilor vecini, pândind să-și zărească dușmanca, pentru ca s'o sdrobească.

Soarele, un Făt-Frumos cu pletele de lumină, chefuita cu Vodă și cu toată Curtea.

Când pe la sfârșit, intră în sală fata Domnului împodobită ca o primăvară caldă. Dă ea în genunchi la picioarele Soarelui și-i cere o gură de mântuire. Luna furioasă, se ridică turbată peste straja codrilor negri, aruncându-se într'un brâu tremurat de lumină și pătrunde pe fereastra palatului. A căzut peste fața rugătoare a fetei ca o ploaie do blestăm și i-a topit chipul în flacăre galbină.

Cu toții s'au îngrozit de turburarea nedreaptă a Lunei. Bătrânul voevod, cu fața îndurerată de obidă, prinde a spune stăpânei rătăcite a întunecului tot jarul înlăcrămatului seu suflet, Luna neîncrezătoare sta rece și fulgerătoare. Meserii boceau și ei povestea tristă a odraslei fără noroc.

Soarele întăritat își prinde nevasta de belșugul înstufat al razelor și-i face vânt pe fereastră de-o înămolește de parte în valurile norilor. După aceasta ia pe palmă copila înflorită a temutului stăpân pământean și i-o sădește în grădină, printre celelalte podobe, ca s'o aibă în deaproape spre mângăere.

De atunci floarea soarelui cu fața ei galbenă și înfiorată de durere, își întoarce vecinic chipul întristat înspre strălucirea craiului zilei, cerșitorindu-și sărutarea mântuitoare.

Ioan Adam.

Credințe de Crăciun.

Noaptea sfântă de Crăciun, în care ȋngerii s'au pogorât din ceruri și au cântat cântece de mărire în jurul ieslei în care se născuse Fiul Măriei, — e până în ziua de azi noaptea în care popoarele sunt mai aplicate a-și lăsa gândul să alerge pe aripile închipuirii prin îndepărtate vremuri și locuri, să asculte șoaptele tainice ale cerului și ale pământului... De aceea în jurul acestei nopți s'au și iscodit cele mai multe și interesante povești, credințe, boboane.

Așa de pildă omul din popor Rus, în seara Crăciunului stă cu privirea încordată pe bolta Cerului, pentru-că așa crede, că cea dintâi stea ce se ivește în seara asta pe cer, e steaua care a călăuzit pe cei trei Crai dela Răsărit la ieslea din Vitleem și care om vede mai întâiu steaua aceasta, acela va avea un an încărcat de noroc și de belșug.

Tot la Ruși e obiceiul, că, întru închipuirea ieslei în care s'a născut Christos, pun în seara de Crăciun o mână de fân ales pe masă. Se adună apoi toți ai casei în jurul mesei și trag de-odată un fir de fân. Care după cum 'și-a tras firul de lung, așa-i va fi vieața de lungă...

În unele ținuturi din Austria în seara de Crăciun toți pun câte-o lumină mai mare să ardă în fereastră spre uliță, căci — zic ei — în seara asta Isus trece prin toate ulițele cu credincioși, și ei se cade să-i lumineze calea!...

În Anglia e credința aceea în popor, că în noaptea de Crăciun animalele capătă și ele graiu și vorbesc la înțeles între ele. Cine vrea, le poate auzi. Dar' vai de acela ce ascultă la vorbele lor. Că va auzi lucruri pe cari era mai bine să nu le știe niciodată!

S'a întâmplat odată — spune povestea acestei credințe — că un servitor al unui om bogat, n'a vrut să creadă că vitele vorbesc în noaptea de Crăciun, și numai de ciudă s'a dus la grajd și a stat pitit să asculte. Țanc la miezul nopții numai ce aude cum un cal zice cătră celalalt:

— De azi o săptămână vom avea, fătăte, muncă grea.

— Grea zău aia, răspuse celalalt cal, că țințirimi-i departe și sluga ăsta e greu de tot!

Pe fruntea slugii eșiră sudori reci. A căzut la pat. A șeptea zi îl duceau la țințirim. Cei doi cai trăgeau carul cu sicriul lui.

Chemare la luptă!

— BĂRBATUL VREDNIC ȘI FEMEEA SLABĂ DE ȚINGER —

Un vaet surd s'aude
Venind despre hotare :
S'a revărsat potopul
Ordiilor barbare.

Bărbatul.

— N'auzi tu veste tristă
De stingere și-omor?
N'auzi tu glas de bucium
Ce cheamă ntr'ajutor?

E plaiul tot în flăcări,
Curg liftele puhoiu
Și sufletul meu arde
Spre luptă și războiu!

Vin, sabie și flintă,
Și tu, o murgul meu!
Rămâi cu bine, scumpă,
Rămâi cu Dumnezeu!

Femeea jună:

— Din brațul meu zădarnic
Vrei să te smulgi, Căline;
Cu viața mea împreună
Te'i smulge-acum pe tine.

Lasă'n odihnă murgul
Și arma las'o'n cui,
Căci nu te las nici moartă
De dragul nimănui!

Bărbatul.

— Mă dor a tale lacrimi,
Suspinele-ți mă dor,
Dar n'auzi plânsul țării,
Suspina tuturor?

De-mi ești aeve dragă,
Tu nu poți să mă 'ndoi;
Când țara ni-i perdată,
Perduți suntem și noi!

Femeea.

— Pustiu rămâie'n țară
Și peste tot pustiu!
Vreau tu să-mi fii aproape,
La peptu-mi să te știu!

Pământu-i larg, afla-vom
Norocu'ntr'un ungher;
Ne-așteaptă pretutindeni
Tot un pământ și-un cer!

Rămâi deci, mire scumpe,
Rămâi, tu suflet drag;
Doar numai peste leșu-mi
Vei trece-al casei prag!

Bărbatul.

— Dar nu te temi, n'ai milă
De neamuri, de părinți,
De-a lor blesteme grele
Și plânsete ferbinți?

Pământul sfânt al mamei
E pentru tine mut?
Și nu te frige jalea
Să-l vezi pe veci perdut?

Tu n'ai crescut la sînu-i,
Nu ești a lui vlăstar?
Nimic n'ai scump întrînsul
Nici vatră, nici altar?

Vai ție, tu, de trei-ori
De plâns între femei!
Copiii coapsei tale
Vor fi numai mișei!

Mișei mi-ar fi copiii,
Mișei tot neamul meu...
Rămâi pe veci mai bine
Rămâi cu Dumnezeu!

George Murnu.

Gazetarul păcălit.

În o societate mai mare americană, în care era de față și Edison, vestitul descoperitor al telegrafului, telefonului și altor minuni ale electricității, — un gazetar voia să scoată dela el unele lucruri interesante, pe care să le pună în foaia lui, făcându-și mare reclam, că el a descusut odată pe Edison, care toate încercările ziaristilor de a-l interjuva, le respingea rece. Pe când mai multe femei chiar vorbeau cu însuflețire despre Edison și descoperirile lui, gazetarul o luă pe departe și meste-cându-se în vorbă, întrebă:

— Și care a fost, dle Edison, întâia d-tale invenție (descoperire)?

Edison băgă de seamă scopul gazetarului și se cam întristă că acesta nu-l cruță. Și nu-i dete răspuns. Dar gazetarul puse pe femei la cale să ceară și ele dela Edison res-

puns la întrebarea gazetarului. Edison s-a dete bătut și porni:

— Am început ca copil serac, vnzător de foi pe uliți. Imi vindeam foile cu capul plin de idei, dar cu buzunarele goale rău! Cetisem în foile mele, că un milionar era desndăjdut că nu se poate apăra de spărgătorii de casse. Și pe cele mai tari casse de fer i-le spărgeau și-i furau averi întregi din ele. Ce-mi veni mie în minte, ce nu, mă duc la milionar și-i zic:

— Domnule, eu am o invenție, cu ajutorul căreia ori-care spărgător de casse e în mâna Dtale, în câteva ore!

— Ah, și ce ceri pentru această descoperire să mi-o dai și mie?

— Nici mai mult, nici mai puțin, ca mâna fiicei D-tale celei vestite pentru frumseța ei!

— Nu se poate. Dar 10.000 dolari îți dau, dacă-mi dovedești că e bună descoperirea.

— Fie! Dar dup'aceea vreau să am cu siguranță și mâna fetei dumnitale.

— Fie, dacă se va învoi și ea.

Peste două zile m'am dus iară la milionar. L-am aflat în pat.

— Domnul meu, i-am zis, știu de ce ești bolnav. Ieri seara la opt ai mers să-ți vizitezi cassa de fer, și ai căpătat o lovitură electrică în urma căreia ai rămas amețit până azi dimineață!

— Așa-e, dar...

— Ei bine, vezi asta e descoperirea mea: Tot cel-ce se mai apropie de cassa de fer după-ce funcționarii au închis-o, așadară pe când nu-i acolo nime, e lovit de o putere electrică și cade amețit și dta il afli acolo dimineața!

— Asta a fost cea dintâi descoperire a mea!

— Și fata gazetarului? Întrebă gazetarul doritor de a ști toate.

— Firește, s'a măritat după altul!

— Și care a fost descoperirea d-tale cea din urmă, — mai întrebă el într'un noroc.

— Povestea ce ți-o spusei acuma!...

VIS de MAI

Părea că mă plimbam cu tine
La braț, pe-aleele cu fagi,
Și prins de farmecul iubirei
Mă oglindeam în ochi-ți dragi.

...Și sărutam cu înfocare
Comoara ta de păr bălai,
Era un vis de fericire,
Un vis fermecător de Mai!...

Apoi pe sfnul unei ape
Ne legăna o barcă lin,
Iar din adâncul depărtării
Se ridica un trist suspin...

...Și sărutam cu înfocare
Comoara ta de păr bălai,
Era un vis de fericire,
Un vis fermecător de Mai!...

Dar eată, din visarea asta
O rază-a zilei m'a trezit
Și toată sfânta mea comoară
De năluciri dulci, a perit!

...Și-am căutat mult timp, în urmă,
Comoara ta de păr bălai,
Dar în zadar... n'am mai găsit'o.
Fusesse doar un vis de Mai!...

Const. Nuțescu

D-zei dați împrumut.

— De printre popoarele asiatice. —

Un învățat englez făcând o călătorie de cercetări științifice printre popoarele sêlbatece ori de jumătate sêlbatece ale Asiei, scrie acum, că în apropiere de lacul Baikal a dat de un popor cu moravuri tare ciudate, seminția Binuaților. Acești oameni stau mai mult pe cai decât pe jos și așa vagabundează ținuturile, nestând mult într'un loc.

Ci-că la acești oameni cea mai mare dorință e, ca din fiii lor să-și facă „Ca ma” (popă), căci după legea lor, din popă cu vremea se poată face și — D-zeu. Au o școală de popi lângă lacul Lingnor. Lângă lac e o mănăstire și în juru ei sunt 1500 corturi, în care locuiesc viitorii D-zei. Clericii învață zece ani teologie, astronomie și medicină. Din cei mai vrednici apoi... se fac D-zei, de cari sunt câte 300 de-odată, și ei, ca D-zei, nu se'nsoară.

Binuații în cas de lipsă, își împrumută D-zeii, pe lângă plată potrivită. D-zeii luați împrumut au să aducă judecăți asupra poporului, și naintea judecății lor au să se plece chiar și căpitanii seminției! Dar chiar pentru asta s'a întâmplat și aceea, că pe cutare D-zeu, ce venea să judece poporul și faptele tuturor, încă fiind în drum, l'a furat cine l'a furat, și principele a dat de veste în toată țara, că D-zeu a fugit dintre ei, nainte de-a ajunge să-i judece, căci n'a mai putut suferi păcatele lor.

Să da poporul cu capul de pământ de necaz, auzind aceasta!

Dar s'a întâmplat și aceea, că poporul a aflat, că domnitorul a ascuns pe D-zeu, ca să nu fi descoperite faptele naintea poporului! Și a fost atunci vai de domnu prinț! S'a sculat poporul și l'a suflat de pe fața pământului și și-a liberat D-zeul din închisoarea regelui. Dar nici lui „D-zeu” nu i-a mers mai bine: poporul l'a omorât și pe el cu petri, că ce „D-zeu” slab a fost el de n'a pu-

tut împedeca și depărta dela sine cursa și răutatea domnitorului!

De aceea, închee englezul povestitor, — e greu lucru să fii D-zeu de cel cerut și dat împrumut!...

Cântece populare.

Nu se poate să nu fie
Ochi de cei cari mi's dragi mie,
Față, ce mă'nveselește,
Inimă, ce mă iubește!
Dragostile mele toate
Să nu fie — nu se poate!

Frunză verde trei smicele
Sermane neamuri a mele
Unde's eu și unde's ele!?
Mi-s'a umplut trupul de jele
Și inima de durere.
De jelea trupului meu
Plâng petrele din părau,
De jalea vieței mele
Plâng petrele'n vădurele!

Frunză verde de cicoare
Asta'i lume'nșelătoare
Unul naște, altul moare.
Cel ce moare putrezește
Cel-ce naște năcăjește.

Frunzuliță rug de mure
Arză-te focul pădure!
Să se facă drum prin tine,
Să mă duc la mănăstire,
Să ved cărduri de copile,
Să ved și pe mândra mea
Cea'naltă și subțirea
Care m'am iubit cu ea.
Din copilăria mea!
C'am avut o cărărușe,
Până la puicuța'n use,
Dușmancele să punea
Cărărușea-mi închidea
Nici cu pari, nici cu nuele
Numai cu cuvinte grele!
De-ar veni Doamne un vânt,
Să dea gardul la pământ,
Să rămână numai parii
Să se'nțepe'n ei dușmanii
Dușmanii, dușmancele
Care strică casele.
Că puica ce m'a iubit,
Și de mult m'a părăsit,
Când imi era drăgostoasă
Imi părea casa frumoasă,
Și grădina luminoasă.
Dar' de când ea m'a lăsat
Casa mi-s'a'ntunecat,
Și grădina am prădat.

Fruză verde iarbă neagră
Gândul meu pe unde-aleargă
Nu'i pasere să'l întreacă
Nici cal bun ca să nu'l lase,
Numai mândra dac'ar vrea
Ca vântul l'ar înturna.